

SEVERINUL

ZIAR POLITIC SĂPTĂMÂNAL.

Prețul abonamentului :

pe un an . . . . . 8 coroane
 „ 1/2 „ . . . . . 4 „
 „ 1/4 „ . . . . . 2 „
 Prețul unui număr . . . . . 20 fil.

Proprietar și redactor responsabil :

OCTAVIAN BORDAN.

Redacțiunea : Caransebeș, strada Constantin Burdia.

Administrația : Caransebeș, strada Parcului 774.

Numărul telefonului : 44.

Manuscripte nu să înapoiază.

Armele lor.

Săptămâna trecută s'a pertractat în parlament budgetul țării. Aceasta este cea mai bună ocaziune, ca fiecare să-și spună părerile, să arete relele, să vorbească despre năcazurile poporului și între marginile legii să ceară leuirea.

Au vorbit destui deputați. Au vorbit și câțiva dintre deputații naționaliști : Stefan Pop, Vasilie Lucaciu, Aurel Vlad, Maniu și Goldiș, au sărit întru apărarea neamului(?) A fost tot cântecul cel vechiu, tot bocete băbești. Nimic corect, nimic pozitiv, nimic bărbătesc.

Vorbirile de acum ale deputaților batjocoriți naționaliști, ne-au întărit în convingerea, că ei vorbesc, ca să fie lăudați tot de foile lor și să arunce năsip în ochii poporului românesc, să arete lumii, că ei, ca buni naționaliști și-au făcut *datorința* de deputați și în colo poporul român poate tânji. Fapte, cari ar duce poporul românesc cu un pas înainte pe terenul economic sau cultural, nu vedem nici unde. Din contră mergem tot spre mai rău cu politica națională intransigentă.

Poporul devine din zi în zi mai sărac, mai apatic față de instituțiile românești, nimeni nu mai jertfește pentru școale, bisericile sunt din ce în ce mai goale, iar birturile înfloresc.

Este semnul, că poporul este desilusionat, crede, că a greșit în trecut, când a căutat să se răsboiască cu poporul maghiar pe toată linia, așteptând fericirea și un viitor mai bun dela Austria mare, încolțită în creerii dlui Aurel Popoviciu.

Astăzi poporul românesc stă izolat. E părăsit de toți. N'are conducători, pentru că a conduce un popor, a sta în fruntea așa numitului *partid național*(?) nu ajunge să ai bani, ca dl

George Pop de Băsești, ca să dai la câte-o zi onomastică câte 1/2 l. de vin țaranilor, ci se recer vederi largi, minte ageră cu care să poți străbate situațiunea, să privești în viitor și conform împrejurărilor să croești soarta poporului, să-l faci destul de tare, ca să se poată ține în șirul popoarelor culte. A trecut timpul, ca *cap și minte de strajameșter* să poți conduce un popor.

Am arătat în diferite rânduri, că poporul românesc nu și-a ales bine conducătorii. Desbaterile parlamentare din săptămâna trecută ne-a arătat, cât de ușuratici sunt unii dintre deputații naționaliști, cum se joacă cu vorbele. Dl Stefan Pop a vorbit la budgetul ministrului de agricultură. Ne-a spus, că s'a prezentat la dl ministru în interesul a 10 comune din țara moșilor, cari ar fi neîndreptățite și a cerut emiterea unui comisar ministerial, care să cerceteze la fața locului. A descris în colorii atât de negre starea poporului român din acele părți, a prezentat tot lucrul astfel, că ministrul, deși i-a promis, n'a făcut nimic pentru popor, ba ce e mai mult D-Sa, care numai din dragoste pentru popor a intervenit în cauză, n'a putut lua parte la cercetare, deși ceruse să fie chemat.

Ne povestea dl Pop, că D-Sa a mobilizat întreg cercul, ca să-i dea de știre despre eșirea la fața locului a vre-unui comisar ministerial, ba auzind că totuși umblă cineva și fără prealabila D-Sale înștiințare prin cerc, s'a dus la fața locului, l'a căutat pe respectivul comisar la locuință, neaflându-l i-a scris epistole, exprimându-și dorința, ca și D-Sa să fie chemat la cercetare.

Își exprimă indignarea, că cercetarea cerută nu s'a ținut, că D-Sa n'a fost încunoștiințat și că nimic nu s'a făcut pentru poporul românesc.

Era satisfăcut dl Pop, că a putut spune buchile unui ministru și se simțea bine, gândindu-se că amărății de români cât îl vor lăuda, cetind în „*Lupta*“ frumoasa sa vorbire. Dar n'a întârziat furtuna. Abia a sfârșit dl Pop cu lamentările și s'a ridicat dl ministru de agricultură Darányi și a arătat, că toate datele dlui Pop sunt false și cele spuse de el nu corăspund adevărului.

Ni-a spus dl ministru, că cercetarea cerută de dl Pop s'a ținut în toată regula, la lumina zilei, fiind de față reprezentanții și primarii comunelor, iar după înalizarea cercetării dl Pop a fost chemat din partea dlui ministru să vadă actele, a fost împunternicit a studia actele și a-și face observările, dar el n'a făcut nici un pas în cauză. N'avem motive să tragem la îndoială spusele dlui ministru, pentru că aceasta se poate constata și din acte, dar oare cum stăm cu jeluirea dlui Stefan Pop că nu i-s'a dat posibilitatea a vedea actele și a-și face observările. Așa stăm cu sinceritatea preținșilor conducători ai poporului românesc.

A mers însă dl ministru și mai departe. Cu cifre a dovedit dl deputat național, că poporul din comunele respective au 5304 jugere catastrale pășune, și nu 82 de jugăre, cum afirmă dl Pop. A mai spulberat afirmațiunea, că poporul din țara moșilor ar fi dat îndărăt cu economia vitelor, singurul isvor de câștig, dovedind dl ministru, că economia de vite din acele părți a mers înainte, pentru că în anul 1906 în asemănare cu anul 1903 au fost numărul cailor cu 81, al vitelor cornute cu 2115, al oilor cu 1184, iar al porcilor cu 487 mai mare.

Tot așa a pățit-o și dl Vlad cu dl ministru Apponyi. Cu vocia-i pițigăiată s'a ridicat dl deputat naționalist și a repetat vorbirea sa din luna lui

Maiu din cuvânt în cuvânt, făcând din nou dlui ministru imputări, că nu sprijinește biserica românească, și că *dă prea mari ajutoare preoților*, ceea ce — după părerea dsale — n'ar fi legal. A primit și el răspunsul cuvenit. Dl ministru Apponyi, cu cifre i-a dovedit, că în țara noastră sunt 3,500.000 de protestanți, cari primesc anual 1,205.000 coroane congruă, iar românii gr. ort. sunt 1,780.000 și primesc anual 1,202.000 cor. La biserica calvină a fost ajutorul de stat 38%, la cea reformată 44%, iar la cea gr. ort. română 60%. La calvini a venit de suflet 20 fileri, la reformați 41 f., iar la românii gr. or. 69 fileri.

Și față de aceste cifre a amuțit și glasul dlui Vlad.

După cele întâmplare oare vor mai avea acești oameni îndrăzneala să se mai prezinte în fața poporului românesc, și să se bată pe piept, că ei luptă pentru drepturile și binele poporului?

Muncă...?

Ușile pompoase ale parlamentului s'au deschis iarăși. Pe masă e pus budgetul, starea anuală a cheltuelilor și conturilor țării noastre. E pus aici, pentruca deputații să-l ieie în cercetare, să-l examineze, dacă-i bun sau rău, prielnic sau păgubitor, e real sau născocit. În legătură cu acesta să discută și aceea, dacă țara are încredere în aceia, cari sunt puși în fruntea cârmuirii acum. Lucru firesc, că în jurul acestor întrebări, se face

multă gură. Vorbele curg la fel cu apele repezi. Deabea le poți opri: Acuși să ridică unul din stânga, acuși unul din dreapta. Mai des îi vedem în picioare pe acei, cari să lasă batjocoriți „naționaliști“.

Apropiindu-ne de ei, și ascultându-le poporul vorbelor, ni-se pare, că cântecul acesta *l'am mai auzit*. Băgând mai bine de seamă, începem a fluiera împreună „apoi a repetă vorbele goale și umplute. Fluierăm și repetăm, fiindcă am auzit aceste vorbe de atâtea ori, încât le-am învățat de-a rostul în tocmai ca și acela, care le slobozeau pe gură. Am auzit de atâtea ori, că Românul e neîndreptățit, cutare solgăbirău l-a pedepsit. *Nu spun însă pentru ce!* Căutând starea lucrului aflăm spre râsul lumii, că omul din poveste a fost pedepsit cu două coroane, pentru că nu și-a dus gunoiul din ogradă, ceea ce se întâmplă cu orice om dela noi, fie el Român, Ungur, Neamț ori Ovreu, creștin sau păgân. Să plâng, că oamenii guvernului vreau să ne răpească limba. Dacă le ceri fapte, rămân muți. Dacă le spui că graiul românesc să aude dela Pojon și până la Brașov, dealungul întregii Ungarii, și chiar și în capitala ei, aproape în toate cafenelele, fără ca să te supere cineva, rîd pe sub mustețe. Strigă în gura mare, că nu suntem îngăduiți să ne adunăm, să ținem adunări și întruniri. Uită însă să spună, că din mai bine de o sută adunări populare convocate de ei și de oamenii lor, s'au ținut numai vre-o zece, nu din vina cârmuirii, ci a oamenilor, cari săturându-se de vorbele late și umflate ale dlor naționaliști nu au mers pe la ele, așa că nici nu s'au putut ține din această pricină.

Vaietul acesta e înturnat, întius și scurtat de toți deputații începând dela dl Vajda Voevod, Vlad, Lucaci și până la Maniu. Dar nu trebuie să ne mirăm, dacă nu sunt luate

în samă. Hodorogind unul și același lucru neconținut, și ani dearândul nu poți fi ascultat, fiindcă te faci de rîs.

Dar să nu trecem prea repede peste dâșii. Ei vorbesc în numele tuturor Românilor, deși pe nedrept. Deci e la loc ca să le facem, starea activului și pasivului, socoteala numită bilanț.

Oamenii aceștia, dupăcum am văzut și mai sus, s'au apucat de un lucru, pe care nu-l pricep. Cu jalbele unui singur om nu se vine naintea parlamentului, unde se discută lucrări obștești, cari interesează mulțimea norodului. Ies din cadrul sfatului țării și nedreptățile pricinuite de solgăbirăi și alți slujbași. Acestea să tîmăduesc în calea decursului pe la forurile competente, și nu în dietă.

A se plînge, a se văiera nu e lucru bărbătesc, ci muieresc. Un reprezentant, cu inimă și dragoste cătră neamul său nu să poate mulțumi a face numai acuzări și injurii. Buna-cuviință nu îngăduie, ca chestiile puse pe tapetul parlamentului să se înegrească, întunece, să se facă spini în ochii conaționalilor. Ca români ai obștei, trebuie să se ocupe cu năcazurile tuturor, arătând și chipul cum s'ar putea îndreptă, duce spre bine. Dacă ei ar avea o inimă pentru neamul lor, ar trebui să-și bată capul și cu aceea, cum s'ar putea ajunge pacea și bunaînțelegere între toate popoarele acestei țări, pe cari drept spunând, ei, le-au învrăjbit cât numai se poate. Un cuvânt nu s'a auzit dela ei, cum s'ar putea ajunge o mai bună stare materială, cum s'ar putea îndreptă sărăcia, care apasă cu mare greutate asupra tuturor acelor, cari trăiesc în această țară. N'am văzut, și n'am auzit, ca să fi făcut și numai un singur bine, cineva scoțându-i dreptatea ce o cere.

În schimb, pe lângă vorbe necântărite îndeajuns, ne-au pus față în față cu împunterniciții celorlalte neamuri, cu oamenii dela

FOIȚA.

TU N'AI IUBIT.

Daniil Macovei, proprietar lângă Târgul-Ocnii, s'a trezit în puterea nopții foarte neliniștit. Avuse visuri nelămurite și-l durea capul: simția așa, o greutate în creștet, ca și cum l'ar fi lovit cineva acolo. La vârsta lui, lucrul acesta nu arată nimic bun. Se întâmplă a doua sau a treia oră: parcă-l cercă, parcă-l prevestea în singurătatea vieții lui; loviturile acestea parcă erau ușoare bătăi în ușă ale morții, ale alinării vecinice.

Foarte ciudat! foarte ciudat! gândi el, trecându-și pe rând mâinile prin barba rotundă, scurtă. Fața-i încrețită, tristă, împietrită de o vechie durere, sta nemișcată, cu ochii mari, așteptând parcă ceva.

De ce-l năcăjiau ca niște fantazme lucruri așa de vechi, dintr'un trecut plin de amărăciuni? Acum n'o putea pricepe asta, căci de vreme multă își luase rămas bun dela toate ale lumii aceștia. În jumătate de viață din urmă, flacări grozave îi arseră sufletul; trecutul acela de cumplită durere se scufundă îndărăt, înmormântat în întunec. Jumătatea de viață care-i mai rămăsese voia s'o trăiască așa cum a da Dumnezeu. Puțin îi pasă, la urma urmei, dacă va fi jumătate; sorocul putea să cadă mâne, peste un an, peste doi; tot una îi; s'a împăcat cu toate,

a încremenit așa, a murit! Atunci de ce-l mai turbura trecutul? de ce?

Daniil Macovei oftă greu.

„E destul, mi-i destul!“ șopti el, dând amărât din cap.

În pulberea de lumină a lunii, care intră argintie prin cele două gîmuri ce dădeau spre câmpia Troțușului, boerul Daniil sta acum cu ochi mari deschiși, în capul oaselor, și se gândia. În juru-i, în tăcerea adâncă, ca într'un somn de moarte zăceau, se deslușiau abia, mobilele negre ale odăii. Și pe patu-i mare alb din fund, el sta cu ochii lărgiți ca două găuri întunecoase și privia cu spaimă, iar deșteptarea tristului trecut. Toate se întorc în visul lunii, ca niș'e morți eșii din morminte.

Tu ești, tinerețe arzătoare? tu ești, dragoste ascuțită și dureroasă, cea dintâiu dragoste a unui om tare, care a muncit din greu, care a răzbătut împotrivindu-se valurilor, închizându-se în sine ca într'o stâncă? Inima lui Macovei tresare.

Tânărul de altădată era un om pornit și mînios, cu sprâncenele încruntate, în vâltoarea vieții, un băiat care crescuse în nevoi crunte, se ridicase cu greu muncind amar, care ajunsese la treizeci-și-doi de ani, după o viață fără plăceri, după o muncă uriașă, să stăpânească o sfoară de moșie, să aibă un cuib al lui acolo, în apropierea Troțușu-

lui, nu departe de orașel, ferit de zgomot, ferit de năvala oamenilor. Tatăl lui funcționar mic, maică-sa fată de boer, trăiseră greu și adormiseră amărâți somnul vecinicieii; frați n'avea; era singur, și așteptă, neliniștit în această tomnatică tinerețe.

Și iată că într'un amurg, primăvara, odată, trecea pe gânduri prin târg, printro uliță curată, cu grădiniți cari râdeau în aerul cald, în lumina viorie. Și zări, parcă atunci îi răsărise dintr'o altă lume, dintr'odată, doi ochi mari, negri, cari-l ținteau. La un geam deschis spre trandafirii în flăcări, spre dulcea mireasmă abia simțită a stânjenilor violeți sta răzimată în coate o fată. Obrazul părea o înflorire albă, gingașă, în cununa grea de păr negru.

Și Daniil Macovei se opri deodată, cu inima strânsă.

În juru-i, căsuțe curate. De bună seamă că strada e locuită de funcționari săraci, cari își duc cu greu viața de azi pe mâne. Ce stradă e? Ce număr are casa? Cine stă aici? Iată că-l privește fata. Inima începă a-i bate mai repede. Îl privia ca trezită dintr'un vis, cu ochii mari, întunecoși, și odată cu lumina ochilor aceloră parcă veniau spre el și mirezmele primăverii, ale tinereții, ale iubirii! Și printre case, printre arbori, în înserarea fumurie, tot venia din apus o lucire palidă, o amintire de lumină, așa de ștearsă, așa de dulce!

putere, așa că-i mirare, dacă mai au ochi de a ne vedea. Iată pricina de ce o mare parte din durerile noastre, cari cer leac, nu pot fi îngrabă tămăduite. Să nu ne mirăm tot ce e lăsat la bunăvoința omului, împlinește mai greu și anevoios, când în continuu îl sgândărăști, mereu îl ațâți și în totdeauna îi faci imputări. Nu ne mirăm, că nu sunt luați în seamă. Micul păstor a strigat, că vine lupul până atunci, până când l'a mâncat cu bătă cu tot. În zadar să mai plâng de măceluri, de nedreptățile pumnului, când în toate cazurile aduse până aici s'au adeverit trase de păr, prinse din aer. Nici singuraticilor nu le pot aduce un bine oarecare. Aceluia cere în fiecare zi aruncă în nas un lucru sau altul, pe care el îl vede întors de cum e aveau, nu prea îi facem un lucru, care l'ar putea înălța în ochii altora.

Asemănând răul cu binele ce naște din lucrarea așa numiților „naționaliști“ ajungând la convingerea, că nu fac nici un lucru bun. Iar când acești oameni „bat apa 'n piua, sfârtică la peri din barbă“ nu muncesc ci pierd ziua în zadar.

Teatrul românesc.

Agata Bârsescu în Caransebeș.

Zi de sărbătoare va prăznuți cultura română în Caransebeș Joia viitoare. Caransebeșenii, precum și Românii din jur vor avea privilegiul să asculte pe cea mai vestită preoteasă a Taliei române. Agata Bârsescu, vestita tragediană, va jucă în Caransebeș, desfătând cu talentu-i extraordinar pe toți iubitorii artei române.

Aici la noi rar i-se dă ocaziune iubitorului de artă să asculte o repre-

zentățiune teatrală cum se cade. Cu atât mai mare trebuie să fie deci bucuria fiecărui român de bine, când aude, că în orașul nostru va debută cea mui mare tragediană română, care fală ne-a făcut neamului nostru pe cele mai mari bine din teatrele vestite ale apusului.

Nu va fi prin urmare român cult, fie acela preot, învățător, țaran, care să nu să grăbească a asculta pe marea artistă.

Publicul din Caransebeș se pregătește a-i face o pregătire cât se poate de călduroasă.

La inițiativa și sub presidiul advocatului, dr. Nic. Ionescu s'a compus un comitet, pentru ca primirea mării artiste să fie cât mai ovațioasă și ca Caransebeșul să se arate demn de distincția mării tragediane.

Invităm publicul român din Caransebeș și jur, a nu întrelăsa prilejul de a se delectă de prestațiunile unui talent atât de strălucit.

Scrisoare.

De un timp încoaci în sînul poporului românesc zilnic se înmulțesc politicianii. Mai tot al 2-lea tinăr se simte competent a se giră de conducător și chemat a lua în mână conducerea poporului românesc în pământul făgăduinții. Îndeosebi la noi, în fosta graniță militară, se ivesc conducătorii politici întocmai ca bureții după ploaia de toamnă. Dar nu dintre fii grănicerilor ies acești apostoli ai făgăduințelor, ci sunt niște aruncați de

vânturi într'o parte și alta a țării și cari neputându-se fericii la ei acasă, trăesc în ideia greșită, că granița militară este locul de scăpare a tuturor. Aici caută apoi tovarăși de cari, har Domnului, puțini se mai găsesc în granița militară, — și ca și unii, car anume ar fi destinați să pună la cale trebile bieților grăniceri — caută să îmbete lumea cu apă rece.

Iată cel mai nou caz petrecut în comuna noastră Cornereva:

Mai săptămâna trecută se cetea în toate străzile o epistolă, adresată de ex redactorul foi „Poporul Român“, Dimitrie Birăuț, celui mai de frunte conlocuitor al nostru.

Fericitul între noi, pe care dl Birăuț l'a distins cu cele câteva șiruri, răspunde la numele Petru Balaci, fost finanț și amovat pentru prea buna purtare, mai apoi fost codrean, aruncat și de acolo bagseamă tot pentru buna purtare.

În epistola din chestiune se jăluie Birăuț, că pe Cornerevinți nici el și nici cei de o pănură cu el nu i-a putut trage pe sfoară, apucăturile lor nu au prins rădăcini în inima poporului din Cornereva, ci s'au dus în vânt, ca frunza de toamnă. După ce frunza și peste tot poporul sunt cu trup cu suflet aderenți ai Ilustrului deputat Constantin Burdia, dl Birăuț își descopere necazurile într'o epistolă adresată unui om, care între noi nu numără nimic, după ce astăzi trăește din mila sătenilor, căci el și-a păpat casa și averea și tot ce părinții săi câștigaseră cu sudori, ca să-i lase moștenire. Fie convins dl Birăuț, că în adevăr și-a nimerit tovarășul; doar și d-sa eră pe vremuri mare și tare, eră timpul minciunilor și bietul popor, dornic după o soarte mai bună, credeă, că în adevăr cele scrise de Birăuț sunt adevăruri curate și cumcă el este trimis anume să lucre pentru popor. Ne-am convins și cu noi întreg poporul ro-

În noaptea aceea, în casa lui mare și goală, în mijlocul livezii și viei întinse, în gospodăria, pentru care atât se strădănuise, Daniil Macovei nu putu închide pleoapele. Îi jucau lumini șterse pe dinaintea ochilor și îl priveau din noaptea, care-l impresura, din necunoscut, doi ochi mari, calzi, plini de flacări.

A doua zi, pe o vreme minunată, eși mai palid la față ca de obicei, își vizită gospodăria, toată averea lui, îmbrățișă cu ochii tot pământul din juru-i până cine știe unde, care al său eră, cu toată bogăția din măruntele lui, apoi eși și intră în orașel. Rătăci multă vreme pe uliți, și trecu de două ori și pe strada cu căsuța albă. Dar fereastra era închisă, și ulița, cu toată mișcarea zilei, i-se părû pustie.

Spre seară însă, când se apropie iar, cu inima înfierbântată, tresări, cutreerat de un fior: fereastra era deschisă și ochii mari, adânci îl priviră cu aceeași putere, și parcă ei îi trimiseră ca o solie mireazma fină a grădiniții.

Acesta a fost începutul iubirii lui, o iubire tare, o boală iute, firoasă și dulce.

Zile întregi s'a chinuit, s'a zbatut, a trecut pe dinaintea casei aceleia. Parcă-l ducea cineva de mână; parcă-l purtă un farmec. Și fata îl înțelese acum, îl așteptă între florile ei, cu un zimbet de taină și de sfială,

în lumina scăzută a apusului, în tăcerea uliței.

Apoi, dintr'odată, se hotărî. Ce? doar nu mai era un sopil de optsprezece ani! Până când să umble așa tremurând, printre privirile batjocoritoare ale mahalagiilor? Era om stăpân pe sine, era destul de bogat, ca să poată lua o fată săracă, era om care străbătuse cu voinicie prin viforele vieții. Acuma trebuia să se oprească? De ce să se oprească?

Și în ziua când se hotărî, nu era nici soare, nici liniște desăvârșită ca în alte rânduri. Dela asfințit suiau cu grabă valuri mari de nour spre creștetul bolții; lumina dintr'odată scăzuse și un vânt iute trecea ca un fior, ca o oftare, prin frunzișurile grădinilor. Fata totuși parcă, parcă sta îndărătul ferestrei, între perdele, între oalele cu flori. Daniil n'o vedea, dar simția ceva cald învăluindu-l și sufletul lui zbuciumat simția că e fiorul ochilor ei. La fereastră, da, a fost, — căci când s'a apropiat el de portița ogrăzii, când a pus mâna pe clampă, perdeaua a tremurat ca bătută de vânt. El a închis cu grije portița, și deodată o liniște grea i-a cuprins toată ființa. Acum era mai hotărât decât oricând, cu strășnicie. Înaintă cu obrazul palid, cu mustățile cărbune lucitor, cu o barbă scurtă, rotundă, creată, cu ochii negrii ca două flăcări închise, care ardeau înăbușit în fundul unor genune.

Încă nu pusese mâna pe clampă și simția în casă, prin ferestre, printre perdele, îndărătul pereților, o fugă iute, o suflare de vânt; un cap se alătură de geam, se trase repede îndărăt; când clămpăni la ușe, pași repezi trecură prin săliță; apoi deodată se făcu tăcere. El așteptă, pe când văzduhul se întunecă grabnic.

Pași înceți, ușori se apropiară, cheia se întoarse în broască. O femeie smolită la față, trecută de patruzeci de ani, cu obraji veștezi, cu ochii triști, se arată; — îl privia încremenită, cu mirare, cu teamă.

„Sărut mâna, cucoană...“

— Bună-ziuă, domnule, ce dorești?“

Macovei făcu un pas înainte:

„Poate nu mă eunoașteți, cncoană... Eu sunt Daniil Macovei...“

— A, dumneata ești domnul Daniil Macovei, proprietarul?... Îmi pare bine... Dar nu înțeleg, cu ce vă pot sluji?... Poate vă înșelați... Poate căutați pe altcineva...

— Nu, aici voiam să viu, nu mă înșel, rosti tânărul cu hotărâre... Dumneata ești văduvă...

— Da, așa-i... zise încet, trăgându-se îndărăt, cucoana. Poftiți înlăuntru, domnule Macoveiu... Poate ați auzit și dumneavoastră de bărbatul meu: Ilie Graur, a fost avocat...

(Va urma)

mân, că scrisese sale sunt vorbe umflate scrise în favorul buzunarului său.

În urmarea acestora poporul s'a întors cu scârbă dela asemenea conducători, pe cari dealtminter nime nu i-a recunoscut de atari, din contră faptele lor din trecut îi pune în șirul vinzătorilor. Opintirile lui Birăuț sunt zadarnice, fie convins, că poporul de pretutindenea știe, că el pentru bani s'a vindut cu foaie cu tot; și prin urmare pagubă de toată osteneala, ne mirăm însă, că deputații naționaliști mai suferă, ca un simplu tipograf lipsit chiar de cele mai elementare cunoștințe și făcut imposibil în toate direcțiunile — să se mai amestece în afaceri de interes obștesc și să se gireze de conducător al poporului; pentrucă luând în considerare tovarășii, pe cari și-i caută este un adevărat blam pentru poporul românesc.

Azi poporul s'a deșteptat. Nu este de ajuns să strigăm în gura mare, că suntem români. Poporul așteaptă fapte; nici epistole adresate câte unui pierde-vară din cutare comună nu-și mai au roadele lor. Altcum oamenii inteligenți ar trebui să roșască în obraz atunci, când și în veacul al 20-lea mai cutează a se folosi de bunăcredința poporului neștiutor de carte, pentru a-l seduce și astfel să-și ajungă scopurile lor mârșave.

Pânăcând aceia vânează după interesele proprii, deputatul cercului Caransebeș, Ilustr. Sa dl C. Burdia, merge pe calea apucată, făcând adevărată politică națională. El singurul a pătruns până la inima poporului, el singur aleargă din sat în sat, ajutând în tot locul pe ceice se adresează lui. Nu credem să fie comună în granița militară, căreia Ilustrul deputat să nu-i fi făcut bine; dar nici nu este grănicer, căruia Ilustritatea Sa să nu-i fi ajutat și să nu-l fie primit ca un adevărat părinte. Așa se arată în fața poporului adevăratul conducător și cel ce din inimă dorește să lucreze pentru înaintarea și prosperarea lui.

Astăzi toate opintirile și toate svârcolirile contrariilor sunt zadarnice, până când avem în fruntea noastră în persoana Ilustr. Sale dlui C. Burdia pe adevăratul părinte iubitor al nostru, cu toată încrederea îl urmăm, ca pe unul, despre care ne-am convins, că nu numai cu vorbe, ci cu fapte isvorite din inimă curată lucră ziua și noaptea pentru binele și înaintarea noastră. Astăzi, după ce ne-am convins de faptele deputatului nostru, mai cu căldură ca niciodată ne strângem lângă el și-l urmăm; iar veneticilor și tuturor câțilupi fiind se îmbracă în piei de oaie, ca să ne amăgiască, — le vom arăta ușa, ca cineva, cari nicicând bine nu ne-au făcut, ci umblă să ne amăgiască. Avem firma convingere, că toți grănicerii din purtarea de până acum a Ilustr. Sale dlui deputat al cercului Caransebeș s'au convins, că el este singurul, la care poți afla mângăiere și alinare în caz de nevoie.

Cornereva, la 28 Nov. 1908.

Ursulescu Petru, Floria Nistor, Nistor Balaci, Cernescu Nistor, Ion Duicu, Belcota Samuil, Kerekes Mihály, Belcota George, Rusan Nicolae, Stanciu Petru, Stingu Petru, Costandă Saitin, Weselin Nicolae, Laitin Stefan, Gerescu Nestor, Millu Petru, Brinzei George, Novac Konstantin, Talpesi Ilie, Stingu Mihail, Pantalimon Stingu, Stingu Petru, David Țațu, Lazar Novac, Talpest Nicolae, Costandin Surdulescu, Petru Laitin, Țațu Nistor, Acim Petrunescu, Craciun Brinzu, Stefan Brinzeu, Iacob Gerescu, Dumitru Maranu.

Fruntașii . . .

Rândunica, această prevestitoare a primăverii, are o concurență în persoana doamnei Mihali, soția presidentului pus în fruntea clubului poreclit „naționalist“. Ceice cunosc tainele acestui club, știu, că de câte-ori dna presidentă își face apariția pe ulițele, în cafenelele Budapestei, în cuina naționaliștilor trebuie să se fierbe ceva.

Nici deastădată nu ne-am înșelat în presupunerile noastre. Cam de două săptămâni, doamna Mihali, se găsește în capitală. Și în acest scurt timp ne-a adus o surprindere, o nouă conferință a clubului „național-român“. Și cu adevărat s'au adunat Români din patru unghiuri. Din Bistrița, așezată în colțul Bucovinei, s'a pus pe tren dl Onișor, odată candidat de deputat, care în timpul din urmă, la o alegere fără de nici o importanță, a căzut în propriul său sat natal, fără a putea desface steagul, sub care s'a înrolat. Din alt colț, dela Sibiu, a sosit dl Leményi, un alt fost candidat de deputat, care astăzi mai are un singur dor, acela, de a se căpătui, cu ajutorul naționaliștilor, de va mai trăi până atunci, la umbra băncii „Albina“. D'n Oradea mare s'a pus pe drum un alt fost candidat de deputat, dl Laron, fișcarășul băncii „Bihoreana“, pe care cei din cercul Ceica îl rugau să le dee pace, fiind sătut cu el ca avocat. Lugojul s'a înfățișat în persoana dlui Isidor Pop, despre care ne-a succes a afla numai, că e avocatul consistorului și mai mult nimic. Și a mai venit cineva? A venit și Gheorghe Pop, fostul strajameșter, odinioară vicepresidentul kossuthiștilor, azi mai marele neales a acestora, cari aparțin firmei nerecunoscute a „naționaliștilor“. Alții n'au sosit! N'am văzut un preot, o persoană mai cunoscută, de Doamne ajută. N'a venit nici dl Birăuț. Gurile rele spun, că e în cercul Biharia, pentru a agită în numele naționaliștilor, pentru țiuțiliști, cari ne înjură, spurcă biserica și obiceiurile rămase din moștrămoși.

Vârându-i strânși lângă mese, cei necunoscuți în gospodăria naționaliștilor se vor întreba: „cine-s?“ Fărtații lor le vor spune, că sunt reprezentanții neamului românesc, aleși în club!

Cum? Aleși? Ei bine, cine i-a ales? Cine le-a dat dreptul să vorbească, hotărască în numele neamului românesc? N'am auzit să se fi chemat o adunare, fie cât de mică, în scopul acesta. N'am auzit, ca să se fi făcut vre-o alegere. Dar totuș am auzit ceva. Într'o bună ziua, ca din senin, după ce dl Suci, cel mai nervos deputat a declarat, că va ieși din clubul naționalităților, deputații, cari se fălesc, că lucră în numele neamului, pentru ca să arate lumii, că nu își pierd vremea în deplină trândăvie, — s'au adunat la divan și au hotărât, că vor organiza ceata naționaliștilor. Pe gregari avându-i pe hârtie, au numit în grabă pe căpetenii. Așa au ajuns cei cinci în fruntea neamului, care nicicând nu i-a rugat, nicicând nu i-a îndreptățit, impunit să vorbească, lucreze în numele lui. În știința dreptului reprezen tanții aceștia se numesc pe latinește „pseudo“ conducători.

Încă ceva. După cum se știe din cercul trifoiului Vaida-Mihali-Maniu, toate cercurile românești au primit câte o căpetenie; în total se zice, că numărul lor ar fi trecut cifra de 50. Ei bine, unde sunt ceialți 45? De ce

nu au venit și ei? Numai profesorul Barbu a bătut în telegraf, că nu poate veni din pricina, că să mută la Lugoj. Ceialți au tăcut ca peștii. Gurile rele spun, că ceice lipsiră, nu au primit numirea din mâna deputaților, neținându-i în drept pentru aceasta. Iată de ce aceștia au fost siliți a se pune la sfat numai cu cinci tovarăși.

Ce au făcut, cu siguranță nu se știe, fiindcă se ascund de lumină ca șoboli. Cercul însă mai multe sfonuri. Se zice, că s'au adunat, pentru ca închinându-se doamnei Elefteria, soția presidentului, să-i poată sărută mâna, în depărtarea cochetă, de un metru. Niște răutăcioși spun, că a gyászrománok s'au strâns, pentru ca să vază pe dl Maniu, cel mai nou croi de pantaloni și roc domnesc. Alții spun, că întrunirea s'a ținut pentru a da prilej badei George „nobil“ și nu „iobag“ de Basești, ca să verse lacrimi de bucurie și întristare, obiceiul lui vechi, fără care nu poate trăi. Cei întru câțva serioși povestesc, că „impozanta adunare națională“ s'a întrunit, pentru ca să feliciteze pe dl Goldiș, pentru „disertațiunea, ținută liber asupra alcoolului“. Ceice cunosc rostul acestor fel de adunări, știu cum se petrec lucrurile în sinul lor. Strânși grămadă, unul pune groșu, și nu-i mai stă gurița zile întregi. Când vremea a trecut, apoi în grabă se hotărăște: „să se convoace o nouă adunare, pentru ca aceasta făcând un nou termin pentru a ne adună, să fim puși în poziția, că eventual să hotărîm, ce să discutăm în o altă adunare . . .“ La despărțire, mult chinuita adunare, pentru a îmbătă lumea, pe care ei o cred de impacientă, însărcinează pe dl Maniu, diplomatul neamului cu reședința în Blaj, ca să spuie publicului, niște cuvinte, cum ar zice Eminescu, dacă ar trăi, . . . cari din *coadă au să sune*. În chipul acesta apare apoi un comunicat, nici cald, dar nici rece în „Lupta“ și „Poporul Român“, pe care îl înțelege și știe numai cel ce l'a așternut pe hârtie. Neamul rămâne și mai departe în neagra negură de mai nainte, fiindcă . . . așa vreau domniile aceștia.

Să nu crezi cetitorule, că acestea sunt numai glume. Nu! Sunt fapte, cari se repet zilnic și încă pe conta bunului, răbdătorului neam românesc. Numai cât totul își are hotarul. Până când acești oameni vor mai cuteza a spune, a ne batjocuri cu aceea, că *lucra pentru noi și în numele nostru?*

Afacerea Badescu.

În Nrul său de Marți „*Drapelul*“ aduce știrea „*surprinzătoare*“, că senatul bisericesc al Consistorului metropolitan a nimicit hotărârea Consistorului diecesan din Caransebeș referitoare la afacerea Badescu. Știrea aceasta „*surprinzătoare*“ o însoțește „*Drapelul*“ cu unele observări, cari caracterizează bătăria și necreșterea, precum și simțul decadentei a cercului dela această foaie, carea abstrăgând de serviciul adus familiilor prin ciare ale gorgoseștilor de toate nuanțele din Lugoj, a fost pentru noi bănaștenii o adevărată bătaie de D-zeu, pentrucă a întemeiat în mijlocul nostru

o școală de corupție, care pe decenii are să-și exercite influența sa distrugătoare asupra generațiilor din acest corn de țară.

Noi o credem, că pentru cei din Lugoș știrea din Sibiu e surprinzătoare, pentru că li-e teamă, că am ajuns și noi, cei din dieceza Caransebeșului, ca să lăsăm să curgă apă curată în mocirlă.

Pe noi de loc nu ne-a surprins hotărârea Consistorului metropolitan. Pe noi ne-a surprins tocmai aceea hotărâre, despre care zice „*Drapelul*“ că s'a adus din partea Consistorului diecezan din Caransebeș, unde majoritatea o au domnii din Lugoș.

Cine se va miră deci, dacă acest consistor aproape cu totalitatea voturilor a adus hotărârea, prin care s'a sistat procedura pusă în curgere contra *preacuviosului Badescu*, carele a fost invinuit, că îmbrăcat în haine călugărești și în stare de beție s'a tăvălit pe padimentul otelului Lichtneckert; că tot în stare de beție și-a aruncat în mijlocul salei aceluiaș otel brâul roșu, însoțind acest act de expresiuni murdare.

A fost acuzat acest *preacuvios* și cu aceea, că la petreceri publice a produs scandale cu faptele sale, comise tot în starea beției, ba în jurnale s'a scris și aceea, că acest *preacuvios* și-ar fi lăsat reverenda în astfel de locuri, unde nici chiar unui laic nu i-ar stă bine, dacă ar intra. Și pentru toate aceste invinuiți a hotărât consistorul diecezan din Caransebeș, ca procedura să se sisteze, din motiv, că toate aceste fapte s'au — *prescris*.

Cum s'a adus hotărârea consistorului de aici?

Știm, cum acuzatul antișambră pe la ușile fișcalului consistorial în tot decursul timpului, cât a fost procedura în curgere și cunoaștem și părerea *ridiculă* a aceluiaș jurisconsult, care nu numai că l'a scos nevinovat pe acel învinovățit, ci a propus pedepsirea acuzătorului, fapt ce a stors un zimbet de compătimire, de pe buzele tuturor, cărora li-s'a dat a ascultă o părere atât de naivă.

Consistorul metropolitan prin hotărârea sa a salvat serioșitatea jurisdicțiunii bisericești noastre, față de care Consistorul din Caransebeș a comis un atentat peste măsură de periculos.

Consistorul din Caransebeș la nici un caz n'a voit, ca afacerea lui Badescu să ajungă la dovedire. De ce? Fiecare om curat, prin aceea că dă curs liber dovedirei, iese învingător, dacă invinuirea n'a fost bazată, iar invinuirea

rămâne blamat și privit de un josnic calumniator. Deci întrebăm noi încă odată, de ce să tem lugojenii de dovedire?

GLOSE.

Se zice, că cei dela consistor studiază cu deamăruntul calendele grecești, pentru ca să afle, când va fi întărirea de episcop.

...Cheea întăririi e doar în mâna lui Badescu, care nu vrea să plece.

* * *

Madama Elena — se svonește — e supărată foc pe ministrii, cari atât întârzie cu întărirea *alesului*.

La această știre reporterul nostru a însemnat:

Fost-ai lele, când ai fost . . . . .

* * *

Ni-se comunică semioficios, că noul referent școlar s'a plâns, că i-a rămas prea multe restanțe.

. . . Și nu s'a mirat nimeni.

* * *

Se zice, că se așteaptă cu nerăbdare descoperirea unor raze (în serie), pentru ca un anumit profesor de teologie să nu propue cu cartea deschisă elevilor, ci prin scoarțe să poată vedea, ce nu știe din carte.

NOUȚĂȚI.

Distincția vicișpanului nostru. Aurel Issekutz, vicișpanul comitatului nostru, a luat parte la adunarea generală extraordinară a *Reuniunii regnicolare a funcționarilor comitatensi*, adunare ținută în 2 și 3 l. c. în Budapesta. Adunarea generală l'a ales pe meritosul nostru vicișpan de vicepreședinte.

Dr. Iosif Siegescu a fost numit comisar ministerial pentru examenele de corigență, ce se vor ține luna asta la preparandiile din Arad, Sibiu și Caransebeș.

Alegerea de protopop în Bistrița a fost în 11 Decembre n. sub președința P. Cuv. Sale dlui dr. Miron Cristea.

Afacerea Badescu. Cu toții știm, că ministrul de culte în urma unei cercetări amănunțite a cerut, ca *Badescu* să fie delăturat din postul, ce-l ocupă la consistor.

Consistorul de aici nu s'a învoit la aceasta, ci prin prietenii lui Badescu a pornit cercetare, în urma căreia fu mântuit. Dar hotărârea consistorului a fost apelată la consistorul metropolitan, unde, după cum e informat „*Drapelul*“, hotărârea consistorului de aici a fost nimicită.

Nici nu putea fi altă soarta hotărârei consistorului. Suntem curioși, în ce mod bizantin vor reveni cei dela „*Drapelul*“, după cum promit. Vor putea ei doară dovedi *moșralitatea* lui Badescu?

David Elfer a fost numit profesor la școala civilă de stat din loc.

O dramă de Delavrancea. Ziarele din București anunță, că distinsul literat, dl B. Șt. Delavrancea, a terminat o dramă istorică-națională, intitulată „*Stefan Cel Mare*“, în care tratează ultimele zile ale domniei marului voevod.

Dr. Eugen Eckert, bineapreciatul nostru medic militar, comandantul spitalului militar de aici, a fost distins din partea ministrului de honvezi cu diplomă de recunoștință pentru activitatea-i neobosită.

Caz de moarte. *M. Steinschneider*, unul din cei mai de frunte comercianți din orașul nostru, a murit în 8 l. c. în Viena.

Pungași condamnați. Cei doi Ruși, cari au jăfuit casa de păstrare din Pestanouă, ziua la amiază, au fost judecați zilele trecute din partea tribunalului regesc din Pesta la câte trei ani temniță grea.

Maniacul dela Rudăria, după ce nu s'a putut feri în România, țipă acum din graniță. În megalomania lui a fost atins rău, se vede. Grănicerii n'au vrut să-l aleagă deputat la Congres. Și ntr'unul din numerii gazetei din Lugoș sbiară, cât îl ține gura și învinovățește întreaga lume, pe toți, cari după credința lui, i-au zădărnicit alegerea. Căci uite, vezi Doamne el, care pășise la deputăție în dietă, el, dr. Ioan *Sirbu*, elev de teologie în anul al doilea, care nu s'a sfiit a face de ocară pe cel mai mare învățat al neamului, pe dl *Iorga*, el să cadă față de cine mă rog? de un cărămidar, cum în jargonu-i nespălat numește pe harnicul român, dl Zah. *Miulescu*!

Îl doare pe cel dela Rudăria, că nici comuna lui natală n'a votat cu el, îl doare, că grănicerii, cari îl cunosc din creștet până în tălpi, n'au votat cu el. Dar mai tare năcaz îi e pe deputatul nostru, în care el vede piedeca sa principală. Se supără foc, că grănicerii își iubesc atât de mult deputatul, care atât de mult bine le-a făcut. Pe când lucrul e foarte la înțeles. De ce ar ține poporul din graniță la dr. Ion *Sirbu*, care știe de acest popor numai, când sunt alegeri. Altcum îl dă afară, dacă s'a adresat la el cu vr'o rugare.

Lucră mai întâi dle *Sirbu* pentru popor, dacă vrei, ca acesta să te aleagă! Și mai întâi absoalvă teologia!

„Albina“ în Lugoș. Revista economică scrie: La invitarea mai multor fruntași bănațeni și în conțelegere cu cercurile conducătoare ale „*Lugoșanei*“, direcțiunea institutului „*Albina*“ în ultima sa ședință plenară a hotărât înființarea unei filiale în Lugoș. Scopul urmărit de primul nostru așezământ financiar cu înființarea acestei filiale nu este a face o concurență păgubitoare institutelor deja existente în piața Lugoșului, ci de a servi din nemijlocită apropiere interesele acestora și ale numeroasei sale clientele private din Caraș-Severin și comitatele mărginașe. Prin ea se împlinește totodată o veche și de repetite-ori exprimată dorință a bănațenilor, de a avea în mijlocul lor o sucursală a institutului, la a cărui înființare conducătorii lor de pe vremuri au conlucrat cu atâta zel și succes, știut fiind, că în primii ani ai existenței sale aproape întreg capitalul social al „*Albinei*“ eră plasat în Banat și până în ziua de azi aproape jumătate din totalitatea acțiunilor le dețin bănațenii. Noua filială, a cărei firmă este deja înregistrată la tribunalul competent, își va începe activitatea în timp apropiat și va cultivă toți ramii de afaceri de bancă. Conducerea ei este încredințată deocamdată dlui Dominic Rațiu, iar la postul de cassar a fost numit dl Eugen Vancu dela Centrala „*Albinei*“.

Moarte în tunel. Nádosi István, soldat în regimentul de train, a plecat din concediu să se prezenteze de nou la serviciu. A plecat pe jos și pentru ca să ajungă mai iute în Ács, la regiment, a scurtat drumul, trecând prin un tunel de lângă casa de vamă.

Deabiă ajunse însă până la mijlocul tunelului, — deodată se apropie față în față cu el, cu mare viteză, un tren accelerat. Scăpare n'a mai fost. Pe nefericitul soldat trenul l'a răpit cu sine și l'a înmormântat sub roate.

Curajul unei fete de român. În comuna Uricani (com. Huniad) s'au întâmplat următoarele cu o fată și un urs. Fata păștea oile în poienile dela munte, când veni ziua un urs și a luat o oaie. Fata a alergat după el, ca să scape oaia, dând cu pietrii, dar ursul fugi înainte cu oaia până la un loc în pădure. Fata tot după el cu pietrii. La un loc ursul puse oaia jos și o omori, dar fata, nedându-i pace, ursul se apucă să trântescă fata. După ce o strânse în brațe și o trânti, fata se lăsă jos ca moartă. Atunci ursul, crezându-o moartă, se apucă și strânse lemne, pietri și pământ și acoperi puțin oaia și fata, apoi plecă prin pădure. Dar nu apucă să se ducă mult și fata ridică capul sus, crezând, că s'a depărtat ursul. Acesta, îndatăce a văzut ridicând capul, se întoarse de nou către ea, mormăind. Noroc, că tocmai atunci trecură pe acolo cei doi păcurari, ortacii fetei, pentru că erau trei inși la mai multe sute de oi. Aceștia pușcară asupra ursului, gonindu-l cu bolovani și scoaseră fata de sub crengi. Fata acum zace în pat greu rănită de ghiarele ursului.

Lingura și furcuța. Cercetările istorice au statorit, că lingura e de origine mult mai veche ca furcuța. Încă și pe la 1850 eră o surprindere generală, dacă la vre-un prânz mai mare fiecare oaspe primia o lingură deosebită, iar Montaigne s'a mirat nespun aflând, că la Elvețieni atâtea linguri sunt la masă — câți oaspeți. Cu toate acestea lingura a fost cunoscută încă și în timpurile vechi, când adecă se așezau la masă numai câteva, așa că doi ori trei își scoteau mâncarea cu una și aceeaș lingură. Furcuța se ivește numai cu mult mai târziu. Un scriitor din secolul XV, care scrie modul de purtare la masă, zice, că unui copil binecrescut nu i-se cuvine, ca tot cu aceleaș degete, cu cari își scoate carnea din blid, să-și ștergă nasul. Erasmus apoi în secolul XVI face atenți pe domnii cei mari, să nu-și ștergă degetele cele murdare — de vestminte, zicând, „că ar fi un lucru mult mai cuviincios a le șterge de tăier“. El află un lucru ridicol și aceea, ca cineva să-și curețe ouăle fierte cu unghiile, după ce aceasta o poate face mult mai comod cu cuțitul. Chiar și în evul mediu numai ici-colea ne întâlnim cu furcuța. Soția lui Ludovic X și D'Eoreux, lui Carol cel frumos aveau deja câte o furcuță, Carol VI avea deja șase, dar numai la mâncat de poame le fo-

losiă. Un englez, care a umblat la 1608 prin Paris, amintește, că în Franția pe atunci furcuța eră un lucru cu totul necunoscut, în vreme-ce în Italia toți aveau furcuțe. Despre Ludovic XVI amintește un cronicar al său, că numai la adânci bătrânețe a început a folosi la mâncare și furcuța.

Putere (viață). Precum plantelor de ploae, așa și trupul omenesc are lipsă de oareș-ceva, ce-l apără contra influințelor exterioare, îi susține sănătatea și desvoaltă puterea. Fiecare cap familiar precaut în interesul sănătății lui proprii, a soției și a pruncilor lui ține neîntrerupt la dispoziție renumitul medicament de casă așa-numit: „**Erő-Sósorszesz**“ despre a cărui efect multilateral și uimitor testează mulțimea epistolelor de recunoștință. E de căpătat ori-și-unde în sticle cu 30, 40 bani, 1 și 2 coroane, mai consult e însă dacă se procură deodată 10 sticle, pe cari le trimite preparatorul „**Kosmos**“ Laborator, Győr după trimiterea anticipativă a sumei de 3 coroane sau și cu postcipațiune.

Poșta Redacției.

Dlui I. B. în Orșova. D-ta ai dreptate. Ziarul amintit e susținut de naționaliști, adecă sprijinit. În jurul lui e grupată întreagă gașca lui Barbu-Badescu. Și mai sunt câțiva alții, cari îi vom demasca noi la timpul său. — *A. M. inv. în T.* Probabil și afacerea D-tale face parte din foarte multele acte nerezolvate, pe care le-a lăsat după sine vechiul referent școlar. — *Dșoara M. B.* De fapt chestia e tare delicată. Părinții D-tale îl vreau pe cel bogat, iar D-ta iubești pe cel care n'are avere. Părinții D-tale încă pot avea drept, când afirmă, că se va deșteptă cu vremea simpatia necesară între doi soți. Ce să faci? Categorice în chestia aceasta nu ne amestecăm. — *Dr. E. C. în Budapesta.* Numitul fost director e acum numai dincolo funcționar. Dar aceasta nu va să zică, că el a rupt legăturile de preținie cu tovarășii de

mai nainte, ci din contră. — *Dr. I. S. în Timișoara.* Frumosul D-tale articol îl vom publica în numărul de Crăciun, care va fi de 14 pagini. — *E. T.* candidat de profesor în Budapesta. Postul de profesor dela preparandia română de aici e ocupat deja prin un profesor ales. — *Curiosul.* Ne întrebi, câte ouă va fi căpătat. Adresează-te ei; sperăm, că-ți va spune.

Ad. 1748 szám.
kig. 1908.

Provocare.

Se provoacă toți proprietarii de case și moșii, că omida și toate insectele stricăcioase să le stârpească de pe pomii aflători în grădini și moșiile lor — în senzul dispozițiunilor §. 50 a art. de lege XII din anul 1894 — mai amânat până la finea lunii Martie — cu atât mai vartos, pentru că tot după dispozițiunea §. 95 a legii sus citate aceia, cari nu satisfac datorinței acesteia — vor fi pedepsiți cu o pedeapsă până la 100 coroane, afară de aceea stârpirea se va efectui pe speșele lor din partea autorităților competente.

Caransebeș, la 17 Noemvre 1908.

Octavian Bordan,
primar oraș.

Casa din Strada Timișorii Nr. 900 constatătoare din 3 chilii și toate celelalte edificii aparținătoare să vinde din mână liberă sub condițiuni favorabile.

Informațiuni mai aproape dă administrațiunea ziarului „Severinul“.

Lemne de fag uscate

se pot căpăta cu 24 coroane stânjenul la

László Farkas Jozsef

cassar la gara din Caransebeș.

Trăsuri ieftine stau la dispozițiune la magazinul din gară.

ILUMINAȚIE ELECTRICĂ CU STABILIMENT

pentru castele, edificii economice, fabrici, otele după propriul sistem.

Se poate combina cu apaduct și mașini agronomice.

Indrumări și prospecte dă

SINGER F. și R.

antreprisă de inginerie și electrotehnică

Budapest, V. Kálmán-utca 15.

Multe referințe de primul rang.

TELEFON
63—01.

In comuna Buzeu

(ROMÂNIA)

se află spre vânzare 573□ metrii, loc din parcela la Nr. 5. Bulevardul Viitorului.

Informațiuni mai aproape de administrația acestui ziar.

17705/1908.

Anunțarea târgului din Temesvár.

Târgul de țară

de Stul Nicolae din Temesvár se va ține începând din 17 până în 21 Decembrie a. c.

Mânarea a ori și ce fel de vite începând de Joi (17 Decembrie) dimineața 5 ore este permisă.

Temesvár la 21 Novembre 1908.

Dela căpitanatul orășenesc:

Beé Ferencz, căpitan.

TIPOGRAFIA

LUI

Josif Jacobovits,

:: CARANSEBEȘ, edificiul LICHTNECKERT ::
aranjată după stilul cel mai nou, primește spre efectuare totfelul de tipărituri bătătoare în arta tipografică precum:

Bilete de vizită, plicuri, anunțuri de fidanțare și căsătorie
învitări pentru petreceri și baluri, anunțuri funebreale,
Opuri și Broșuri, Reviste,
Registre, Tabele pentru oficiile notariale, comunale și cercuale, tipărituri pentru cancelariile advocaționale, precum și a tuturor institutelor de

credit și păstrare, Prețuri curente, Cataloguri, Placate, și foi volante. Tipărituri în mai multe culori. Mare asortiment în hârtie pentru cancelarii, cartoane pentru bilete de vizită, fidanțare și căsătorie, casete foarte elegante cu hârtie de scris în diferite culori. :: :: ::

Comandele se efectuează repede și cu acuratețe.

: Prețuri foarte mici și moderate. :

De bună seamă

== cetește acest bun sfat! ==

Vestea bună ajunge departe. Această zicală se potrivește și la „Erő-Sósborszesz“, a cărui faimă a ajuns și la noi; de aceea vom spune, de ce e atât de iubit acesta.

„Erősósborszesz“
ca păstrătorul vieții!

Fie cineva însurat, fie fără nevestă, e foarte bine, ca să aibă la casă un leac, cu care să-și ajute, îndeosebi dacă-s copii la casă, dacă are vr'unul durere de cap, or de stomah. In fiecare familie sunt de aceia, cari nu pot dormi, or sunt nervoși, au reumă, îi doare spinarea, sau se simte slab, or amețește? In astfel de cazuri folosește „Erősósborszesz“, care nu numai întărește mușchii, ci dacă se ține cineva de îndrumările date face servicii, cari nu se pot plăti cu bani.

Tinerii de multe-ori cad jos de muncă, după care vine boala. De aceea e bine, ca celce lucră mult dimineața și seara să-și frece membrele, peptul, capul cu „Erősósborszesz“ și puterile i se inoesc dublu.

„Erősósborszesz“ se poate căpăta pretutindeni, dar la cel adevărat pe sticlă e figura unui bărbat.

Se preparază numai în laboratorul
chemic al lui

„KOSMOS“ din GYÖR,

de unde se trimite ori unde cu
rambursă, ori dacă

se plătește înainte 30 fil., 40 fil., 1 și 2 cor. pentru o sticlă. — 10 sticle mici fac 3 cor.

„Erősósborszesz“
ca medicină întăritoare la cap.

Cunoști pe cineva, care a folosit „Erősósborszesz“? Oamenii bătrâni întineresc.

Văzuta-i om sgribuind de frig. Nu ar tremura, dacă și-ar freca cu amintita medicină. Nu numai frigul, ci și căldură, asudarea o împedecă.

La câți oameni nu le pute gura? Dacă însă și-ar clăti gura în fiecare dimineață și seară cu apă amestecată cu „Erősósborszesz“, gura capătă miros plăcut, dinții nu se scoburesc, nu capătă omul dureri de stomah.

Și frumusețea părului o susține amintitul medicament. Impedecă căderea părului și încărunțirea de cu vreme.

Mersul Trenurilor

Din Caransebeș la Lugoș pleacă:

Trenul Expr.-Orient: în fiecare Miercuri și
Duminică la 6 oare 2 min. p. m.

Trenul accelerat: la 5 oare 28 min. dim. și
11 oare 21 min. a. m.

Trenul personal: la 3 oare 55 m. dim., 9 oare 42
min. a. m. și 4 oare 59 m. p. m.
și seara la 6 ore 15 m.

Din Lugoș la Caransebeș sosește:

Trenul Expr.-Orient: în fiecare Joia și Du-
minica la 6 oare 33 m. dim.

Trenul accelerat: la 4 oare 53 min. p. m.
și 10 oare 33 minute seara.

Trenul de persoane: la 8 oare 48 min. dim.
la 10 oare 42 m. a. m., la 5 oare
57 m. p. m. și la 9 oare 56 m.
seara.

Din Caransebeș la Orsova pleacă:

Trenul Expr.-Orient: în fiecare Joia și Du-
minica la 6 oare 33 m. dim.

Trenul accelerat: la 4 oare 53 m. p. m. și
la 10 oare 33 m. seara.

Trenul de persoane la 10 oare 42 m. a. m.
și 5 oare 57 m. p. m.

Din Orsova la Caransebeș sosește:

Trenul Expr.-Orient: în fiecare Miercuri și
Duminica la 6 oare 2 m. p. m.

Trenul accelerat: la 5 oare 28 m. dim. și
la 11 oare 21 m. a. m.

Trenul de persoane: la 9 oare 42 m. a. m.
și la 4 oare 59 m. p. m.

„MEHADIA“

Casă de păstrare pe acții în Mehadia.

Acoardă împrumuturi ipotecare replăti-
bile în 10, 15, 20 ani în rate semestrale;
împrumuturi cambiale cu acoperire hipote-
cară, escontează cambii cu 3, eventual cu
2 subscrieri, pe timp de 3 până la 6 luni,
acoardă împrumuturi (anticipatiuni) pe ama-
nete și pe efecte. Primește

depuneri spre fructificare

pentru cari solvește 6% interese. Interesele
neridicate se adaugă în 6 luni, anume la
1 Ianuarie și 1 Iulie a fie-cărui an la ca-
pital și se fructifică mai departe. Darea
pentru interesele de depuneri o solvește
institutul. Depuneri se pot face și prin poștă,
având a se indica adresa exactă a de-
ponentului. Rezolvarea urmează cu întoar-
cerea poștei. Abziceri și ridicări încă se pot
face prin poștă.

Direcțiunea.

ANUNCIURI se primesc în toate zilele cu prețurile cele mai
:: moderate la administrația foii noastre. ::

S'a tipărit cu farbă dela firma KURZWEIL JÁNOS și SOȚII, fabricant de farbe BUDAPESTA, în tipografia JOSEF JACOBVITS, CARANSEBEȘ.

BAZARUL „LA COROANA“

Kohn & Zweig

CARANSEBEȘ

Recomandă prăvălia lor bine
asortată în mode, manufacturi
și mărfuri curente.

Noutăți de sezon se pot cumpăra totdeauna.

BAZARUL „LA COROANA“

R. GRAU și FIUL CARANSEBEȘ

Telefon 47.

păpucar.

Telefon 47.

Cel mai mare magazin de ghete pentru
dame, domni și copii.

Singurul vânzător a renumitelor fabricate:

„Cobrak“,
„Danubia“ și „Chasalla“

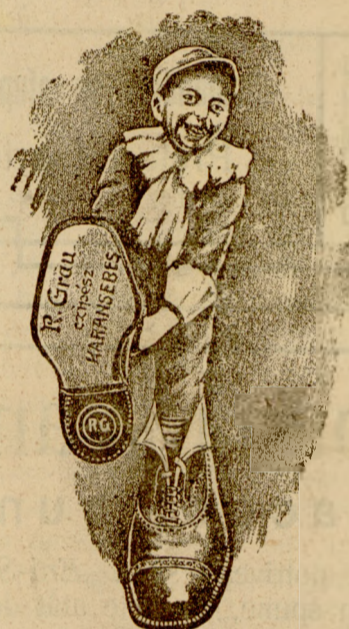
precum și a ghetelor curat americane.

Galocini curat de Petersburg marca „Triunghiu“.

Face ghete fine și moderne după măsură.

Lucrătoare arangiață de a lucra cu mașini.

Reparează prompt și efin.

TOMA FINZ

Măestru lemnar, întreprinzător de zidiri și negustor de lemne în Caransebeș.

Recomand M. On. Public din Caransebeș și jur bine asortatul meu

Deposit de lemne de clădit

de brad, de molin, de gorun și de teiu, de blane de latezi, de trepte, de scânduri
de molin ghiluite și ghinuite (gefalzt) pentru padimente, toate deplin uscate, mai
departe Cement de Portland, carton asfaltat pentru acoperiș, pături de izolare,
penru a depărta umezeala pereților, cătrană (boază) și carbolineu cu

PRETURILE MAI MODERATE

Comandele se efectuează prompt și în modul cel mai conștiințios și se expediează
în toate stațiunile căilor ferate.

Întreprind clădiri noi: Case de locuit, clădiri de școală, de biserici și de
poduri, fac padimente de terrase în biserici și primesc tot felul de renovări la
edificii vechi, fac acoperișuri de carton asfaltat în calitate excelentă și pe acope-
rișuri vechi de șindilă, acoperișuri bine probate.